

værdigt udtryk, det lyder som et cirkulære fra Finansministeriet: arbejdsudbuddet! Der er tale om mennesker, statsminister, ikke om arbejdsudbud. Der er tale om nogle mennesker, der er kommet i klemme på arbejdsmarkedet, ældre mennesker, som godt vil have et job, som føler sig udenfor i fællesskabet, som er kommet i klemme omkring deres efterlønsordninger. Lad dog være med at tale om arbejdsudbuddet, lad os tale om de mennesker, vi skal gøre det bedre for.

Men o.k., jeg er tilfreds med, at der kommer et udspil, og lad os så se på det. Det vil vi da som udgangspunkt tage positivt imod, men igen, jeg vil se det, før jeg tror, at der kan være tale om noget, der virkelig peger fremad. Men regeringen skal have chancen.

Udenrigspolitik: Det var jo virkelig også interessant at høre det. »Tid til forandring« var jo sloganet, og så tror man, at der også skal være forandring omkring udenrigspolitikken. Man får at vide, at der bliver lavet en særlig afdeling for menneskerettigheder, vi har fået en udenrigsminister, der går meget op i menneskerettighedsspørgsmål, og når man så hører de konkrete svar, hvad hører man så: Tid til bevarelse. Ingen som helst forandring, man kører videre i fuldstændig samme spor.

Kinapolitikken: Selv om den nuværende minister har engageret sig meget i menneskerettigheder i Kina, så er der absolut ingen ændring i forhold til den tidligere regerings politik, hverken med hensyn til Taiwan eller med hensyn til menneskerettigheder. Statsministeren sagde, at vi skal koordinere med de andre lande omkring Menneskerettighedskommissionen i FN, og det har man altid gjort. Nej, det det har man faktisk ikke.

Da den tidligere regering, jeg tror, at det var i 1996 eller 1997, gik ind og pressede på med kritik af Kina, gik man faktisk imod visse EU-lande. Jeg syntes, at det var rigtigt, at man gjorde det. Men denne regering fortsætter den linje, som embedsmændene udstikker. Der er absolut ingen forandring i noget som helst omkring den danske Kinapolitik.

Ruslandspolitikken: Tilsvarende sniksnak, en fortsættelse af den tidligere regerings politik. Jeg har svært ved at se, at der er nogen som helst substans i de ideer, der måtte være fremkommet omkring, at nu skal menneskerettighedssituationen virkelig mere på dagsordenen.

Vi vil presse på, kan jeg garantere for. Vi vil presse på omkring menneskerettigheder, og det

er ligegyldigt, hvor det er, om det er dødsstraffen i USA, om det er Ruslands krig i Tjetjenien, om det er Kinas undertrykkelse af menneskerettighederne i Tibet og andre steder. Vi vil presse på, og jeg synes, at det er for dårligt, at den nuværende regering ikke vil tage den nuværende udenrigsministers tidligere bemærkninger mere alvorligt og gøre det til en del af regeringens politik.

Kl. 18.10

Udlændingepolitikken: Jeg er tilfreds med, og det skal siges helt ærligt, at der er så stor fasthed med hensyn til overholdelse af alle internationale aftaler, alle konventioner, fint nok. Men så må statsministeren også medgive, at hvis man har en forestilling om, at man skal begrænse tilstrømningen af fremmede til det her land ved at fjerne de facto-begrebet, ved at lave stramninger i familiesammenføringsreglerne, så er det meget begrænset, hvad man vil opnå ved det.

Jeg vil godt indgå et væddemål med statsministeren. Skulle vi vædde en kasse øl, f.eks. en kasse Grøn Tuborg, på, at der om 2 år ved udgangen af 2003 er den samme tilstrømning af fremmede til Danmark som i øjeblikket? Jeg vil garantere for, at jeg får ret.

Man er ikke i stand til at stramme og få de virkninger, som man giver indtryk af. Det var jo i virkeligheden valgkampens store tryllesummer og store illusionsnummer. Det var en forestilling om, at man ved at lave de her stramninger i realiteten kunne begrænse tilstrømningen af fremmede til det her land.

Det var dér, man stak vælgerne blå i øjnene. Jeg er overbevist om, at når det viser sig, at man ikke er i stand til at begrænse tilstrømningen, vil der komme en reaktion, og jeg vil få min kasse øl, hvis ellers statsministeren vil bide til bolle på det.

Men ellers er vi da totalt enige om integrationsindsatsen, hvis der er noget perspektivrigt dér. Men kunne vi så ikke gøre den fælles indsats – det kan være et fromt håb fra min side, men alligevel: fromme håb skal også udtrykkes her lige før jul – at vi begyndte at acceptere, at der er etniske minoriteter i det her land? Der er fremmede kulturer i det her land.

Danmark er blevet et multikulturelt samfund. I stedet for at gøre det til et vedvarende problem så lad os da udnytte de muligheder, der også ligger i det. Vi har en situation, hvor industrien skriger på arbejdskraft, hvor den offentlige sektor skriger på arbejdskraft, hvor en masse af de opgaver, vi ikke kan få løst, skyldes mangel på